

Concetta, Peppe i Zappa

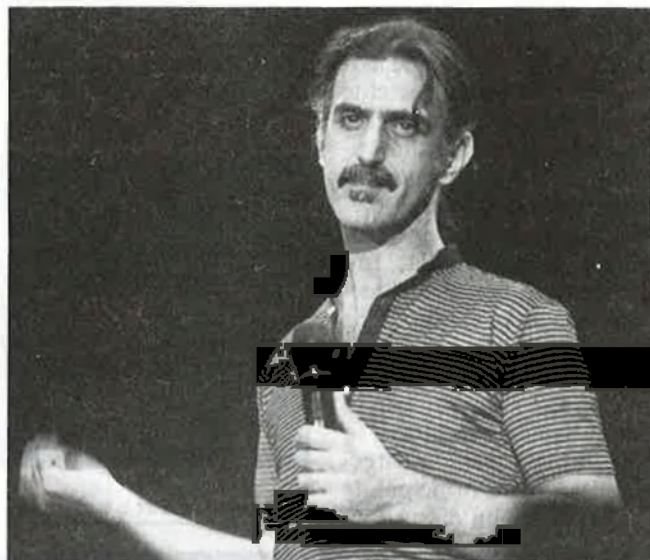
Els escenaris de Barcelona han permès de veure aquests espectacles que podríem enquadrar sota el títol general de «cançó popular (antiga i moderna) i sàtira».

Frank Zappa va arribar a treballar (per tercera vegada) a Barcelona el mateix dia que estrenaven espectacle en la ciutat —un *divertiment musical en dos temps*— Concetta Barra i el seu fill Peppe, cantants napolitans. En el moment en què l'americà assegurava per la TV3 que els guants serveixen per a *casca-se-la* (sic de la traducció), un Peppe Barra disfressat de Pulcinella aixecava el teló del Romea amb un pet, i traslladava el públic al Salone Margherita de Nàpols (1890).

Concetta Barra té més de seixanta anys, una figura de branca seca i ulls de mirada congelada. Diu les cançons de la seva ciutat natal —on en els cabarets dels anys trenta conegué el funàmbul i imitador de Charlot que fou el pare de Peppe— amb un cant estripat, perfectament antiharmònic i eixut. La seva corrosiva presència desassossega el pati de butaques i el converteix en receptor de la malícia escènica de Peppe.

Amb aquest espectacle, torna als escenaris, que deixà quan el nen, que ara té trenta-set anys, ja estava criat. Mentrestant, Peppe acompanyava el funàmbul i, com a actor de varietats, esdevenia cantant i amo d'una dúctil veu. Fa cosa

d'una dècada, amb l'erudit del teatre musical napolità Roberto de Simone, va muntar la Nuova Compagnia di Canto Popolare,

Un moment de l'actuació de Zappa

/ Ferran Sandra

reunió de veus que es manifestà reeixida en curiositats i resultats.

Li dedicà vuit anys, ple-gà i tornà a casa. Ara Peppe canta amb la *mamma*, amb qui aconsegueix un inquietant model de representació de la cançó popular: una de freda i una altra de calenta. Sarcasme fred —Concetta— i sensualitat irònica —Peppe— deixen l'última paraula al públic, el qual és mimat des de l'escenari només per la interpretació, fidelíssima, de la música de l'èpo-

ca, a càrrec de guitarra, violoncel, violí, flauta i trompa.

No menys sarcàstic va ser el concert, l'endemà dia 19, de Zappa, el qual proposà també un recorregut per la música popular, la pròpia i la dels altres, dels Estats Units. Era la seva manera de commemorar els vint anys que porta pels escenaris. A Zappa, però, se li exigeix, des que ens hi acostumà, que faci bestieses extramusicals (?). Va fer el de sempre, la contra i, també com

moció de les grans figures del pop-roc, presentaven Zappa amb prudència, i alguns erudits gosaven afirmar que les rareses de la més sardònica de les patums de la música popular blanca dels nostres dies provenen del fet que és, en el fons, un compositor de preocupacions clàssiques (fanàtic d'Edgar Varèse i de qui Pierre Boulez ha dirigit peces) i no un simple músic i guitarrista de roc.

La parròquia, doncs, estava preparada per a qual-sevol cosa: una *performance* a propòsit dels guants, que Zappa dirigís el seu grup i, com es sabia d'altres concerts a l'estranger, que toqués poc la guitarra. Doncs, no. Prim i sec, bigotut i cabellcuat, com sempre, vestit d'antiluxúria i amb ulls de mirada indiferent —¿i si fos fill de Concetta?—, Zappa va fer tants solos de guitarra com li va venir bé, i presentà un repertori centrat en la música negra que ha alimentat tants locals, públics i privats, de «varietats» del roc.

Durant una hora, les peces transcorregueren sense interrupció, lligades a través de canvis contundents i de sofisticada agressivitat. La guitarra de Zappa sonava neura i torturada i, quan va ser l'hora de plegar, amb la batuta va orquestrar cinc esplèndids minuts que van enardir el personal, el van sollevar i el van deixar amb les ganes. L'espectacle havia estat basat fins aleshores en la fredor escènica i un joc de llums que seguia el principi dels contraris. Amb la inquietud de tenir al davant un paio que canta sàtires en llengua desconeguda.